

Nic nového?

Minulou neděli mne zastavil nějaký farník a říká mi: „Co je nového po prázdninách?“ Zaváhal jsem. „Bohudíky nic,“ odpověděl jsem. Ale pak jsem spatřil dokončované toalety v předsíni kostela a upravenou šatnu. „Pár drobností by se našlo... Ale většina věcí je při starém,“ dodávám. Jenže toto konstatování mne zasáhlo. Bohudíky nic? Vše při starém? Letošní rok milosrdenství, spojený se svatořečením Matky Terezy, je velkou událostí, která, alespoň ve vztahu ke Svatým rokům milosti, je zvláště intenzivní, protože lze prožívat u nás i doma. A tady nic?

Všichni, kdo se někde angažují v církvi, veřejném životě či neziskových organizacích asi znají ten pocit, kdy si člověk říká: „Kdy konečně bude nějaké volno.“ Soudečně podle množství vyhlášených témat na každý rok se mi zdá, že tento školní rok zůstává trochu ve stínu. Žádné velké téma se na obzoru nejeví. Že by přeci přišlo vytoužené volno?

Kdysi mi jeden psycholog vysvětloval, že děti ve věku druhé až čtvrté třídy procházejí překrásným časem, který je však v hloubi důležitý k rozvoji dítěte. Z pohledu dospělého to jsou však krásné hravé děti a člověk má pocit, že to bude napořád. Jednoho rána se však probudí a zajistí, že jeho

potomek opustil definitivně dětství a už se do něj nikdy nevrátí. Vzácné tři roky proplynuly mezi našimi prsty...

A tak bych velice rád „volný čas“ tohoto školního roku nechtěl ztratit falešným pocitem spokojenosti. Proto se v tomto roce chystají důležité aktivity našeho společenství. Opět od listopadu začne příprava na biřmování pro mladé lidi (ale připojit se mohou i starší). A modlíme se také za to, aby od ledna propukl v našem společenství seminář Kurzů alfa. Možná již nyní lze přemýšlet, zda nemáte ve svém okolí někoho, kdo by chtěl touto jednoduchou formou mluvit o víře. Opět se rozběhne křesťanská akademie. Jsme jedno z mála společenství, které pravidelně nabízí skvělé přednášky právě v rámci akademie. Neméně si zaslouží pozornost tým katechetů, kteří mají na starosti několik desítek dětí. Opět propuknou maminky (každou druhou středu dopoledne) a také rytíři a indiánky, kteří letos připravili úžasný tábor. Jak jsem vděčný za pravidelné „farní kafe“, které je skvělou příležitostí k setkání. Ve spojení s Pastoračním střediskem a jeho nabídkami (Akademie nejen pro seniory, Rekolekce s J. Augustynem...) je i tento rok naplněný příležitostmi. Srdečně vás zvu, abychom v tomto roce využili možností a udělali něco pro sebe, své blízké i pro ostatní.

P. Michal

Ze Svatovojtěšské rady

Chtělo by se říct, inspirováno úvodníkem, vlastně také nic úplně nového se na první poprázdninové pastorační radě neřešilo. Ale nebyla by to úplně pravda. Musíme si dát pozor, abychom kvůli dalekým a širokým obzorům nepřehlédli zdánlivě malé, všednodenní věci, poctivou práci a úsilí mnohých z našeho společenství. Je radostí vidět, jak lidé přikládají nezištně ruku k dílu ve prospěch celého společenství. Ale dost filosofování, o čem jsme tedy jednali?

Probírali jsme detaily pouti do Číhoště, aby vše klaplo. Zabývali jsme se také důstojnějším umístěním zmenšeniny náhrobku sv. Vojtěcha, kterou máme provizorně „odloženu“ v kapli. První nápady jsou už na světě. Také jsme znovu diskutovali o tom, „co po obraze“ (od Miroslava Rady). Marián Hošek pozval minulou neděli na mši Matěje Formana, známého výtvarníka (a herce), a debata s ním po mši byla velmi inspirativní, přinejmenším tím, že člověk z venku vnímá náš kostel úplně jinak, než my domácí, a zdaleka není k současnému stavu tak kritický jako jsme někdy my.

Pochválili jsme vedoucí Rytířů a Indiánek za letošní přelomový, protože společný, tábor. Více se o něm dozvíte ve článku Tomáše Zavadila. Přejeme oběma uskupením mnohé radostné chvíle při tak záslužné práci, a to zejména novému vedení Rytířů.

Podářilo se také sehnat vyučující náboženství pro skupinku druhá a třetí třída, bude jí Lenka Jeřábková. Budeme jí držet

palce a provázet ji i ostatní katechetky a katechety modlitbou.

V našem společenství se připravují na křest tři dospělé ženy. Rádi je přivítáme mezi námi dříve než obvykle na začátku postní doby. Chceme, aby se mezi námi cítily jako doma a k tomu může přispět každý z nás.

Redakce Vojtíka prochází generační změnou. Hynek Krátký pro velkou vytíženost požádal o uvolnění a jeho místo zaplní hned dva stateční mladí muži – Tomáš Zavadil a Jáchym Vopařil. Rozšíří se tak záběr a věřím, že se budeme častěji dozvídat o tom, čím žije mládež v našem společenství. Zbytek redakce pak může posloužit životní zkušeností a jistým nadhledem. I přes nové akvizice bychom rádi kolektiv dopisovatelů ještě rozšířili. Čím více aktivních spolupracovníků, tím větší šance, že Vojtík opět oživne a posune se směrem k měsíčníku, kterým kdysi býval.

Protože jsme usoudili, že práce redaktora by neměla být oním převozníkovým veslem, rádi mezi sebou přivítáme i spolupracovníky na dobu určitou. Ozvěte se kterémukoliv členovi pastorační rady nebo na mail vojtik@morha.com.

Ze zápisu z jednání pro vás vybral

Vít Grec

Letní tábor Rytířů a Indiánek

Poprvé od obnovení Řádu svatovojtěšských rytířů v roce 2009 a Indiánek v roce 2011 jely obě organizace na společný tábor. Motivací pro uskutečnění společného tábora byla kromě snahy vzájemně se podě-

lit o starosti i náklady především chuť zažít další tábor v jiném duchu. Konec srpna tedy Rytíři i Indiánky strávili ve Skautském domě Hostinné v malebném Podkrkonoší. Na srazu se nás sešlo nezvykle velké množství – Rytíři i Indiánky jeli s rekordním počtem účastníků (Rytířů bez vedoucích se sešlo 20, Indiánek bez vedoucích 19). Cesta probíhala díky včasné rezervaci místenek rychle, protože jsme měli po velkou část jízdy vlastní vagon. Ve Skautském domě jsme sice díky velkému počtu osob zaplnili téměř každé místečko, avšak nikdo nedostatkem pohodlí netrpěl. Na rozdíl od společných táborů tzv. Mindiánek zde měli holky i kluci většinou oddělený program. Rytíři se tedy snažili dosadit na japonský císařský trůn právoplatného císaře, zatímco Indiánky se snažily po přeměně ve zvířata (medvědy, vlky, jeleny a orly) získat zpět svou lidskou podobu. K velmi chutnému jídlu, které nám vařily obětavé kuchařky, jsme se však každý den setkávali společně. Pro rytíře vrchol tábora představovalo noční přespávání v lese, kdy rytíři museli odrazet mnoho útoků nepřátel. Indiánky zakončily svou etapovou hru výletem po Mravenčí stezce, na které je rada starších proměnila v lidské bytosti. Koncem tábora nás navštívil i náš kněz P. Michal, který sloužil pro nás i místní farníky v Děkanském kostele mši svatou, sledoval závěrečnou bitvu Rytířů o Kjóto, ale také si pro všechny děti připravil zajímavý duchovní program. V neděli 28. 8. večer proběhla rytířská Síň, při níž Tomáš Zavadil spolu s Danem Witzanym předal vedení Řádu.

Velmistrem je tedy Kryštof Verner, kancléřem Štěpán Chrást, mistrem Tomáš Havlík. Vedení Indiánek by mělo alespoň rok pokračovat v neměnné sestavě. Děti i vedoucí hodnotí letošní tábor jako jeden z nejnáročnějších, ale také nejlepších. V budoucnosti se tedy možná společný tábor Indiánek a Rytířů zopakuje.

Tomáš Zavadil, Anička Krátká

Mbi yéké na mbeti

Představte si třídu s přibližně stem (!) žáků. Podlaha z udusané hlíny, zdi neomítané, pan učitel je vybaven rákoskou. Některé děti mají tabulky na psaní křídou, některé ani to. Učí se od začátku v jazyce, kterému nerozumějí. Většinou sborově opakuji po panu učiteli nebo opisují z tabule...

To není obrázek z nějakého dávno minulého století, ale dnešní realita ve Středoafričské Republice. Tato země je zničena nedávnou občanskou válkou a extrémní chudobou. Gramotnost obyvatelstva je podle statistik 56 %. Děti před nástupem do školy znají jen nejrozšířenější nářečí sango. Výuka na školách ale probíhá převážně ve francouzštině, což dětem ztěžuje, aby si osvojily základní učivo. Úroveň státních škol je slabá, středoafričské ministerstvo školství dlouhodobě není schopno zajistit nejen učitelům pravidelné platy, ale ani dostatečné vzdělávání učitelů.

Malá česká nezisková organizace SIRIRI, o.p.s. (mnozí z Vás ji znáte) zahájila v roce 2015 projekt „Škola hrou v SAR“, v rámci kterého odjelo letos v září deset dobrovolníků organizace na čtrnáct dní

do středu Afriky. Čeští školitelé budou pomáhat konkrétním středoafriickým učitelům aplikovat moderní pedagogické principy, učit zábavněji – a efektivněji. Základní ideou je zkvalitnění výuky na prvním stupni základní školy, protože to je pro mnoho žáků nejvyšší stupeň dosaženého vzdělání. Dobrovolníci nyní v městě Bozoum pracují se sto padesáti učiteli z církevních, městských, i venkovských škol (včetně několika školních inspektorů (!)) – hravou formou je seznamují s tím, jak učit hravou formou. (Více na blogu jedné z účastnic <http://siriri.blog.respekt.cz>). Zúčastněným učitelům přivážejí odborně připravený pedagogický manuál, který jim zůstane i po ukončení semináře a bude jim sloužit jako pomůcka pro celoroční práci, a také jednoduché pomůcky: sady písmenek na tvoření prvních slov, živou abecedu. V rámci programu Škola hrou v SAR vznikl i historicky první moderní slabikář v jazyce sango. Na přípravě konceptu slabikáře i celého projektu spolupracovali místní učitelé, vše bylo testováno v několika pilotních školách v minulém školním roce (80 % prvňáčků umělo na konci roku k překvapení učitelů i rodičů číst...) Jako alternativa k chybějícím učebnicím nebo učebním obrazům se osvědčily nástěnné figurální kresby – dva z nynější SIRIRI výpravy jsou výtvarníci, budou „pomalovávat“ další třídy. (Další informace najdete na <https://siriri.org/>)

Některou neděli během listopadu 2016 bychom měli mít možnost některé čerstvě navrátilší se dobrovolníky pozvat ke sv.

Vojtěchu na malé povídání o jejich zážitcích. A protože aktivity SIRIRI, o.p.s. jsou financovány z velké části z drobných darů a také z benefičního prodeje, budeme mít možnost přispět – koupí trička či afrického výrobku nebo upečením či koupí „misijního koláče“. (Opravdu misijního – všechny projekty SIRIRI by totiž nebyly možné bez nesmírně obětavé a všestranné činnosti karmelitánských misionářů v SAR...)

A co znamená nadpis? Je to v sango: „Já mám knihu.“

Tři letní zastavení plná naděje

Konec června, Taizé v Burgundsku, zastavení první. Stovky a tisíce mladých lidí opravdu z celého světa se sjíždějí sem, do malé vesničky na kopci, aby se spolu modlili a hledali cestu porozumění a smíření. Radost, úsměvy na každém kroku. Tříkrát denně se scházejí k modlitbě. Tříkrát denně do vesnice přijedou dvě auta po zuby ozbrojených, ale usměvavých vojáků a vojaček – řada z nich je barevné pleť – aby dohlédli na bezpečnost účastníků. Není tajemstvím, že bratři přijali ve vesnici několik rodin uprchlíků ze Sýrie, stejně jako předtím přijali rodiny z míst vynikajících chudobou nebo zmítaných válečnými konflikty. Všichni tam žijí pospolu, bez ohledu na vyznání a pracují pro komunitu.

V neděli, na konec našeho pobytu, přijel sloužit eucharistii arcibiskup z Dijonu. Jezdí do Taizé pravidelně, i když to není jeho diecéze. Jezdí se „ušpinit“ od svých oveček a také aby jim posloužil společenstvím Pánova stolu. Přijel sám, bez řidiče,

svým malým hybridním autíčkem. Příklad hodný následování.

Konec července, Praha, zastavení druhé. Prahou projíždějí tisíce mladých putujících na Světové dny mládeže do Krakova. Velké kostely, jako naše katedrála, jsou denně plné poutníků, kteří tu slaví se svými kněžími eucharistii. Mimochodem skutečnost médií téměř nezaregistrovaná. Proč také psát o dobrých věcech? Zvláště přitažlivý pro poutníky je kostel Pražského Jezulátka, které je nejenom v Jižní Americe velmi známé. Cestou do Krakova a pak zpět jen tímto kostelem prošlo neuvěřitelných více než 125 tisíc poutníků. Měl jsem příležitost, i když jen okrajově, zachytit něco z atmosféry mší latinoamerických poutníků. Zpěv, tanec, kytary, bubny, ale hlavně obrovská a nakažlivá radost. Příklad hodný následování.

Konec srpna, Kostelní Vydří, zastavení třetí. Úplnou náhodou jsem se ocitl na závěrečné mši Jumpu (pro neznalé: to je týdenní duchovní akce pro mládež vedená skvělými kněžími jako jsou Vojtěch Kodet, Michael Špilar nebo Tomáš Holub, ostatní skvělí kněží prominou). Doslova natřískaný klášterní kostel, mladí sedí na zemi a stojí, kde se dá, aby si místní a starší mohli sednout do lavic. Zpívají všichni, hodně a nahlas. Vidím a cítím tu radost z Boží přítomnosti, usebrání, modlitbu. Pozdravení pokoje, pro mě i tak nejsilnější zážitek z každé mše, je opravdovým sdílením. Vnímám, že to s naší mládeží není tak špatné. Příklad hodný následování.

Vít Grec

Eucharistie je děkování

V katolických kostelích najdeme obvykle tyto tři symboly: písmeno „M“ (Maria), kříž a kalich. „M“ znamená Zvěstování, tím vše veliké v lidstvu začalo a od toho se všechno odvíjí. Kříž je symbolem vrcholného úkonu lásky Ježíše jako Krista = Vyvoleného. Kalich je pak výraz touhy Ježíše po lidech. Kdo se do těchto symbolů zahloubá, neví, čemu se má podívat nejprve, nad čím víc žasnout. Je tam toho k odkrývání na celý život, ba na celou věčnost. Navrhuji věnovat se Kalichu, Ježíšovu pozvání ke stolu, tedy Eucharistii; slovu, které jsme zdědili po křesťanech prvních staletí. Ukáže se nám v novém světle Zvěstování i Kříž, oživí se naše účast na nedělní bohoslužbě. Ta pak nebude stereotypní, tedy nudná a otřelá, i když kázání takové třeba bude. Na koncilu bylo řečeno, že jádro věroučných pravd se nemění, ale postupem času že odhalujeme svatá tajemství do hloubky a umíme je tedy vyjádřit lépe, aniž bychom do omrzení papouškovali stále stejné definice zděděné ze středověku („transsubstanciacie“ – sic!). Je měsíc září, začala škola, začněme tedy se školou víry!

Jan Rybář

*Převzato z časopisu Okénko do farnosti
(Letohrad, září 2016)*

Na skok v Londýně

Tohle město mám odjakživa ráda. Inspiruje mě a dává zažít pocit jedinečnosti. Londýn ovšem není jen město, Londýn je pestrá a rozmanitá země plná jazykových, barevných i sociálních rozdílů, která v sobě

po dlouhé generace mísí příchozí snad ze všech koutů naší Země. Můj „skok“ se protáhl na tři týdny a já si užila nejen aktuálních výstav v proslulém Britském muzeu a Pokladů v Britské knihovně, ale také rušných ulic, přeplněných červených busů a těsné lidské společnosti.

Zatímco jsem při cestě červeným patrovým busíkem domů přemýšlela nad obrázkem včerejší noci, kdy jsem na opuštěné ulici poblíž Kentish Townu uviděla tiše stát rezavou lišku („to přece není pes, to je skutečná liška, liška,“ žasla jsem...), naklonila se ke mně příjemná dáma a cosi prohodila o nemožné dopravě. Po chvíli povídání jsem se na ni obrátila a zeptala se na její názor ohledně stále aktuálního Brexitu. Neopatrně se rozčílila, padala slova jako „crazy“ a „terrible“, a pak vyprávěla o své rodině. Její maminka pochází z Čech, tatínek je Němec. Ona už se narodila v Londýně, kde se rodiče tenkrát poznali. Její vlastní děti studují a pracují po celé Evropě. Doplnila ještě, že všichni její přátelé volili setrvání v EU. Byl to hezký a velmi častý příběh. Krásné shledání! Mé přítelkyni v Norfolku, se kterou jsme piknikovaly další den v Regent Parku se její kolegové lékaři i sestry se slzami v očích omlouvali za výsledek referenda.

A tak mě Londýn stále překvapuje: svou vitalitou, velkorysostí a tolerancí k odlišnostem... Je to společnost vyspělá, i přes své nedostatky. Nemám strach o Brity. Jsou dost zkušené a hlavně odolné. Mám jen trochu strach o nás. Abychom se byli ochotni stále učit právě té toleranci, velkorysosti

a dokázali přijímat potřebné s láskou a pochopením... Každý den přináší tolik drobných setkání i překvapení. A nemusí jít po každé jen o rezavou lišku uprostřed ztichlé londýnské ulice...

Jana B. Klepková

Boha neokecáš

Tak tohle konstatuje ve stejnojmenné knize stále mladistvý – dnes již jednadevadesátník – snad nejstarší aktivně působící kněz v Čechách, Mons. Josef Mixa. Zní to skoro neuvěřitelně, ale P. Mixa ve svém rozhovoru s Vítem Hájkem svěžím a vpravdě mladistvým způsobem popsal celou svou cestu ke kněžství – od dětských let až po současnost. Zároveň s tím věrně zdokumentoval realitu odpovídající doby. Zajímavé čtení – vřele doporučitelné. Knížku vydalo před prázdninami Karmelitánské nakladatelství.

Irena Brožová

Září

Od doby, kdy náš nejstarší syn začal chodit do školy, nesnáším září. To máte: vyplnit všechny kolonky žákovské knížky, nezapomenout zaplatit obědy a objednat je, nakoupit množství sešitů a obalů, naplnit kufřík, dodat tělocvik... A když už si myslím, že mám hotovo, jsem na třídní schůzce upozorněna, že jsme poslední, kdo nedodal formulář ohledně školního psychologa.

Prostě stres a nervy.

Některé roky jsem se snažila na září připravit včas za pomoci rad z časopisů.

Mě to nepomohlo.

Až letos jsem něco objevila.

Došlo mi, že září není jen měsícem školy. Je to měsíc našich světců Ludmily a Václava.

A přemýšlení o nich je daleko zajímavější než studování školního řádu.

Jednou jsem četla krásnou báseň. Jmenovala se Svatí jdou s námi. Připadá mi to tak. Svatí nejsou jen někdo, kdo žil kdysi, kdesi. Oni žili v této zemi, měli také starosti a hlavně milovali Krista.

A láska ke Kristu je myslím ta správná perspektiva, se kterou bychom se měli dívat i na to září.

Anežka Voldřichová

Nepřehlédněte

Člověk v dialogu

V září začalo v kostele Panny Marie vítězné (u Pražského Jezulátka) další pokračování cyklu *Člověk v dialogu*. Každý měsíc zvou bratři karmelitáni zajímavou osobnost nebo osobnosti k proslovu a diskusi na aktuální témata. V cyklu již vystoupily také osobnosti jako psychologové Jan Poněšický, Dr. Chvála a Dr. Trapková, egyptolog prof. Miroslav Bárta, prof. Jan Sokol, Marek Eben, Dr. Marek Orko Vácha, prof. Helena Illnerová, sochař Otmar Oliva, diplomat Pavel Fischer a další.

Na podzim vás chceme pozvat na další pokračování tohoto cyklu:

- 4. října – Katka Lachmanová, Pavel Pola OCD: Terezie z Lisieux – Prorocký hlas pro naši dobu
- 18. října – Jan Poněšický: Život se stresem
- 15. listopadu – Josef Koutecký: Fenomén dotyku
- 13. prosince – Róbert Bezák

Záznamy minulých vystoupení lze shlédnout na webu <http://www.pragjesu.cz/clovek-v-dialogu/>.

Rekolekce s P. Augustynem

Pastorační středisko pořádá od 4. do 5. listopadu 2016 již tradiční rekolekce s P. Józefem Augustynem. Tentokrát na téma: „*Jak uspořádat naše emoce, abychom ve všem hledali a nalézali Boha a jeho vůli.*“ Kromě přednášek se nabízí možnost osobní modlitby před Nejsvětější svátostí nebo využití nabídky svátosti smíření či duchovního rozhovoru s knězem.

Program bude zahájen v pátek od 18.00 registrací a v 18.30 slavením eucharistie. Překlad do češtiny je zajištěn. Účastnický poplatek činí 250 Kč.

Přihlášky písemně nejpozději do 1. listopadu na webu PS (<http://www.apha.cz/prihlaska-na-duchovni-obnovu-sb>) nebo na adrese Pastoračního střediska (Thákuřova 3, 160 00 Praha 6).

Pravidelný program Duchovní správy

- Mše svatá – pondělí a středa 17.30, neděle 9.30.
- Příležitost ke svátosti smíření – pondělí a středa od 18 hodin, v neděli od 8.45 do 9.15.
- Výuka náboženství pro děti v pátek od 15.30.
- Schůzka Rytířského řádu a Indiánek v pátek od 16.30.
- Každý třetí pátek v měsíci ve 20 hodin na ochoze modlitba se zpěvy Taizé.
- Každou první neděli v měsíci po mši svaté je Farní kavárna.
- Změny a mimořádnosti budou ohlášeny v kostele a na webu sv-vojtech.eu.

Program Pastoračního střediska na říjen/listopad 2016

5. 10.	9.30	Setkání maminek s dětmi
8. 10.	9.00	Sobota pro ženy (CPR)
11. 10.	19.30	Příprava na manželství*
12. 10.	9.30	Akademie nejen pro seniory. Mons. Michael Slavík, biskupský vikář pro pastorační
18. 10.	19.30	Příprava na manželství*
19. 10.	9.30	Setkání maminek s dětmi
21. 10.	20.00	Modlitba Taizé
22. 10.	9.00	setkání pastoračních asistentů
25. 10.	19.30	Příprava na manželství*
26. 10.	9.30	Akademie nejen pro seniory. P. Jan Houkal: O smrti, se kterou smířit nejde se
2. 11.	9.30	Setkání maminek s dětmi
4. 11.	18.00	Rekolekce s P. Józefem Augustynem na téma „Jak uspořádat naše emoce...“* (v sobotu 5. 11. od 7.45 do 18.00)
8. 11.	19.30	Příprava na manželství*
9. 11.	9.30	Akademie nejen pro seniory
12. 11.	15.00	Přednáška s následnou diskuzí na téma: Výchova ve víře.
15. 11.	19.30	Příprava na manželství*
16. 11.	9.30	Setkání maminek s dětmi
18. 11.	20.00	Modlitba Taizé
22. 11.	19.30	Příprava na manželství*

* pouze pro přihlášené

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Koleční 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová, Irena Brožová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.